

„Oly régóta veletek vagyok, és nem ismeresz engem?”

A megszokás nagy úr, és nem biztos, hogy mindig jót akar. Egyfelől segíti a tanulást, időt, energiát spórolhatunk a kialakult szokásokkal, rituálékkal. De nagy veszélyt is rejt a személyekkel, emberekkel kapcsolatban! Ismerősökhöz, barátokhoz, s főleg családtagokhoz könnyen viszonyulunk a már ismert, bevált módon. Még ez sem feltétlenül rossz, hisz ismerem már, hogy mivel tudom pl. jókedvre deríteni, vagy hogy hogyan issza a kávé. De mikor néztem a családom egy tagjára, vagy felebarátomra úgy, hogy Téged akartalak, Uram, meglátni a szemében?

Istenem, segíts minket abban, hogy a megszokás hályogát időnként le tudjuk kaparni a szemünkről, és tudjunk úgy nézni a szerettünkre, hogy egész lényét szeretnénk elfogadni, megismerni, s ezáltal Hozzád is közelebb kerülni.

Bajnokné Kiss Gyöngyvér, Budapest